

PEKKA ERVAST

**Mikään uskonto ei ole
totuutta korkeampi.**

RUUSU - RISTI

HELSINKI 1952

Matteuksen evankeliumin 7:nnessä luvussa ovat Kristuksen tunnetut sanat: ”rukoilkaa, niin teille annetaan; etsikää niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä se, joka rukoilee, saa; ja hän, joka etsii, löytää; ja kolkuttavalle avataan.” Aivan sanallisesti samanlainen kohta on Luukkaan evankeliumin 11:nnessä luvussa.

Mitähän Jeesus tarkoittaa tällä rukoilemisella ja etsimisellä? Jättääkö hän jokaisen itsensä ratkaistavaksi, mitä on etsittävä ja rukoiltava, vai määrääkö hän itse sen asian tarkemmin? Kun tarkastamme evankeliumia, me huomaamme, ettei Jeesus tässä suhteessa jätä meitä avutta ja ohjauksetta, vaan päinvastoin selvin sanoin tuo esille, mikä on se tärkein asia, johon ihmisen ennen muuta on pyrittävä ja jota hänen on rukoiltava. Seuraavista jakeista kolmas on Luukkaalla seuraava: ”jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja; kuinka paljon enemmän taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä rukoilevat?” Siis on se Pyhä Henki, jota Jeesus kehoittaa opetuslapsiaan rukoilemaan. Matteuksen evankeliumi toistaa tämän ajatuksen seuraavin, hieman epämääräisin sanoin: ”... kuinka paljon enemmän teidän taivaallinen

isänne antaakaan hyvää niille, jotka häneltä sitä anovat?” Ettei Matteuskaan tarkoita, mitä ”hyvää” tahansa, käy ilmi edellisen luvun 33:nnesta jakeesta, jossa hän kehoittaa etsimään ennen kaikkea ”Jumalan valtakuntaa”. Sen vuoksi voidaan täydellä syyllä otaksua, että nämä kolme asiaa, ”pyhä henki”, ”hyvä” ja ”Jumalan valtakunta” ovat jossakin läheisessä yhteydessä keskenään.

Mitähän Jeesus tarkoittanee ”pyhällä hengellä”? Hän antaa kaksi muuta nimeä samalle asialle: ”lohduttaja” ja ”totuuden henki”. Ja selvimmin tulee esille hänen ajatuksensa seuraavassa jakeessa: ”mutta lohduttaja, pyhä henki, jonka isä on lähettävä, on opettava teille kaiken ja muistutettava teitä kaikesta siitä, mitä minä olen sanonut.”

Se on totuuden henkeä ”joka on opettava kaiken”, siis toisin sanoen viisautta, totuutta, jota Kristus kääsee meitä etsimään siinä iloisessa toivossa, että me sen löytäisimme, että isä taivaassa on meille antava pyytämämme. Täysin samaan suuntaan esittää asian myös apostoli Jaakob kirjeessään (1: 5): ”Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimamatta, niin se hänelle annetaan.”

Kristuksen sanat ”etsikää, niin te löydätte” eivät siksi ole vain kaunista ja turhaa puhetta, jonka me asiaankuuluvalla ihastuksella voimme sivuuttaa. Ne ovat merkillille pantavia sanoja ja ovat tärkeänä avaimena sille, joka haluaa tunkeutua uuden testamentin henkeen ja ylipäänsä päästä selville, mitä käsite ”uskonto” sisältää.

Näillä sanoilla Kristus todistaa, ettei totuus tai viisaus ole (sellainen) asia, joka on jokaisen saavutettavissa missä olo-

suhteissa tahansa tai tarjolla kaikille erotuksetta valmiiksi muodostettuna uskona. Näillä sanoilla hän nostaa uskonnon ulkonaisen ja jokapäiväisen elämän yläpuolelle — suureksi ja korkeaksi ja salaperäiseksi — tekee siitä jumalan valtakunnan, jonka portti avautuu vain sille, joka kolkuttaa. Me löydämme totuuden vain siinä tapauksessa, että sitä etsimme. ”Taivasten valtakunta otetaan väkiryssä”, so. omin henkilökohtaisin ponnistuksin. Näillä samoilla sanoilla Kristus osoittaa myös tosi viisauden todellisen suhteen ihmiseen. Se ei ole oppi eikä ajatusjärjestelmä, jonka kouluutettu äly milloin tahansa voisi käsittää ja sitä arvostella; se kuuluu näkymättömän alueelle. Jokaisen on itse henkilökohtaisesti ponnistettava ja sitä etsittävä ”rukoilemalla” omassa sisimmässään; silloin tulee hänen palkakseen omakohtainen henkinen valaistuminen, henkilökohtainen, lohduttava tieto ”kaikesta”.

Samanaikaisesti kun Kristus korostaa, että totuus on saatuttamaton ilman ihmisen omia ponnistuksia, hän tuo ilmi varmana tietona, että se on olemassa. Tosi viisaus asuu luonnossa, se on henkinen, näkymätön luonto, ”Jumalan valtakunta”. Sen vuoksi se on tutkimusalue, ja Kristus on sanoillaan tehnyt uskonnon henkiseksi tieteeksi. Niinkuin tiedemies etsii luonnonlakia kokeen ja loogisten päätelmien tietä, samalla tavoin on uskonnon oppilaan etsittävä totuutta rukouksin eli sisäisin elämäkokemuksin ja tutkimuksin tai järkevästi ajattelemalla. Ero on siinä, että edellisen tutkimusalueena on ulkonainen luonto, jälkimmäisen sitävastoin sielun näkymätön maailma. Samankaltaisuus ulottuu vieläkin pitemmälle.

Kun tiedemies tuhannen epäonnistuneen kokeen jälkeen löytää luonnonlakinsa, se tapahtuu äkkiä kuin sattumalta; yksi ainoa hyvin onnistunut koe on yhdellä kertaa vahvistanut sen totuuden, jonka hänen neronsa aavisti; ja nyt on hänen vain vielä täsmennettävä vakaumustaan. Samoin on uskonnollisen totuudenetsijän laita. Hän etsii ja rukoilee ja kolkuttaa, kunnes hän on epätoivon partaalla; ainoa mikä ylläpitää häntä tässä taistelussa, on kaukana vilkkuva toivon tähti, joka niinkuin aavistus ennustaa tulevasta valosta. Ja äkkiä, aivan kuin taikaiskusta, huomaa etsivä oppilas olevansa totuuden valossa. Ilmestys ylhäältä on yhdellä kertaa antanut hänelle kaivatun tiedon ”(kaikesta”. Sekä tiedemies että opetuslapsi ovat löytäneet. He eivät tiedä kuinka; he vain tietävät rukoilleensa ja kolkuttaneensa. Ja niin yhtäkkiä on heille annettu se, mitä he ovat halunneet, on heille avattu totuuden valtakunnan portit.

Mutta vielä enemmänkin paljastavat nämä merkilliset sanat. Niillä Kristus todistaa, ettei hän ole uskonnollinen kiihkoilija, joka tuossa tarjoaa uskoaan kuin kauppatavaraa, ainoastaan pyrkien käännyttämään kansaa, vaan pikemminkin syvällinen filosofi ja mies, jolla on kirkas, tiedemiehen silmä. Kristus ei puhu ainoastaan tunteelle, hän ei ainoastaan herätä nukkuvaa omaatuntoa, hän vetoaa myöskin järkeen. ”Minä olen tullut sanoakseni totuuden, ja jos sinä vilpittömin sydämin sitä etsit, niin olet huomaava, että minun puheeni on totuutta.” Tällaista on sellaisen ihmisen puhe, joka tietää. Ja se herättää luottamusta.

Hän on mies, joka selittää totuuden julistamisen elämäntehtäväkseen, ja hän kehoittaa kaikkia uskomaan sanojaan

luvaten heille vapautuksen ja autuuden. Niin, hän väittää, että ainoa tie totuuteen on uskoa häntä, että se, mitä hän puhuu, on totta. Mutta hän ei esiinny tyrannina, joka vaatii, että hänen persoonallinen tahtonsa on täytettävä; hän ei puhu itsestään. Hän on löytänyt totuuden, ja hän kärsii siitä, että hänen veljensä vaeltavat pimeydessä ja tietämättömyydessä. Siksi huutaa hän heille sydämensä syvyydestä: ”etsikää, etsikää, niin löydätte! . . . Ja silloin olette ymmärtävä, että minä en puhu itsestäni, vaan totuudesta.”

Tämän todellakin pitäisi kiinnittää huomiomme puoleensa — niin hyvin sen, joka on välinpitämätön, kuin itsevarman ja epäilevän. Mies kärsii vihaa, vainoja ja kaikenlaisia vaivoja ja lopuksi marttyyrikuoleman sen vuoksi, että hän julistaa totuuden. Hän menee hengellään takuuseen siitä, että on olemassa totuus. Välinpitämättömät hän herättää, itsevarmoja hän varoittaa, epäileviin hän valaa uutta rohkeutta. Hän lohduttaa murheellisia, hän kutsuu luokseen epäilevät, raskautetut. ”Tulkaa minun luokseni, te kaikki, minä olen teidät virvoittava! Autuita olette te, jotka nyt surette; teidän ilonne on oleva suuri. Sillä katso, on olemassa totuus tässä kärsimyksen, taistelun ja epäoikeudenmukaisuuden maailmassa. Vain te itse vaellatte sokeudessa, valo loistaa ympärillänne. Mutta minä olen löytänyt valon, kuunnelkaa sen vuoksi minun sanojani.”

Ja siksi onkin ensimmäinen neuvo, jonka hän antaa niille, jotka kuuntelevat: ”etsikää, etsikää — koko sydämestänne, koko sielullanne!”

Eikö tämä kehoitus herätä eloon sielumme voimia? ”Käännytkää pois turhasta kilvoittelusta! Herätkää turtuneesta vä-

linpitämättömyydestänne! Astukaa sille uudelle tielle, joka teille osoitetaan ja etsikää totuutta! Totuuden tieto on korkeampi kuin kaikki usko, ja siinä tiedossa on ikuinen elämä”.

Voimakkaasti kehoittavia sanoja, mutta ihania, täynnä lupautusta. Me seisomme hämmästyneinä ihmetellen niiden uusien näköalojen edessä, jotka avautuvat henkisten silmiemme eteen. Koko elämä saa äkkiä ylimaallisen kirkkauden.

Me tavoittelemme kaikkea mahdollista, mutta harvoin me etsimme totuutta. Useimmille meistä on koko elämän tarkoitus taistelussa aineellisesta olemassaolosta. Kuinka toinen onkaan Kristuksen käsitys elämästä! Hänen käsityksensä on tämä:

”Älkää siis murehtiko sanoen: ‘Mitä me syömme?’ tahi: ‘Mitä me juomme?’ tahi: ‘Millä me vaatetamme itsemme?’ — Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän tätä kaikkea tarvitsevan. Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin annetaan teille sen ohessa kaikki tämäkin.”

Elia.

HYVINKÄÄN KIRJAPAINO OSAKEYHTIÖ
Hyvinkää 1952,
DIGITALISOITU NÄKÖISPAINOS 2006